

DECLARACIÓ POLÍTICA

Humberto Cardenas
Nuestra América, Novembre 2009,
a 10 anys de la Mobilització del sud-occident colombià.
ABP
www.abpnoticias.com

Humberto Cárdenas Motta, membre del Procés Camperol i Popular del Municipi de La Vega, Departament del Cauca, República de Colòmbia, exposo davant les organitzacions populars, tan les organitzacions del Procés d'Unitat Popular del Sud-occident Colombià en els departaments de Cauca, Valle i Nariño amb les quals com a nucli familiar hem tingut vinculació pel nostre treball, així com en el Páramo de Sumapaz i en altres llocs de Colòmbia, la situació concreta en la qual ens trobem de risc imminent per la vida de la nostra família, un dels últims fets del qual fou el que el nostre fill de set anys fos fotografiat, finalitzant l'any 2008, per forces paramilitars de l'Estat colombià a la parcel·la La Ruidosa, vereda San José del Municipi de Granada Cundinamarca, en les setmanes en que s'havia desfermat un fort seguiment per subjectes armats que es mobilitzaven en motocicletes d'alt cilindratge, així com l'ingrés de persones armades al terreny en hores de la nit i la identitat dels quals no es va poder establir.

Aquesta situació es va presentar després de que la nostra família hagués estat objecte d'anteriors amenaces i seguiments a la ciutat de Bogotá, ciutat a la qual vam arribar arrel d'un desplaçament anterior des de la ciutat de Popayán, i en el recorregut del qual vam tenir com a destí inicial la ciutat de Quito, Equador, al mes de novembre de l'any 2002.

Aquesta sèrie de fets es presenten donat el compromís amb les organitzacions populars amb les quals vinc treballant des de fa més de 30 anys; el treball està enfocat en l'anàlisi de la realitat viscuda pels pobles, i en establir quins interessos econòmics i polítics promouen i impulsen la guerra contra els pobles en els seus territoris, en participar activament en els processos populars, i en recolzar les accions de lluita d'aquestes organitzacions. L'última activitat en la que vaig participar es va dur a terme l'1 de febrer de 2009 al Páramo de Sumapaz, on vaig realitzar una xerrada sobre la manera com s'ha anat consolidant el règim feixista a Colòmbia, en particular al Páramo de Sumapaz, així com l'entrega en el marc del feixisme dels recursos de l'erm a les empreses transnacionals i la USAID a través del comunment conegut com "Canvi de Deute Extern per Naturalesa" (2004), firmat sota el títol d'Acta de Conservació Forestal. En molts temps i espais diferents el tema de l'anomenat "canvi" de deute extern per naturalesa no només l'he treballat, analitzat i publicat de forma escrita, sinó exposat tan en espais universitaris (Universitat del Valle, Universitat Nacional seccional Palmira, Universitat del Cauca, Universitat del Tolima, Universitat Nacional de Bogotá), com en altres espais (Encontre d'organitzacions camperoles assentades en zones de reserva realitzat a El Pato (límits dels departaments de Meta i Huila) amb la presència de la Unitat Especial de Parcs, Encontre Internacional de Pobles i Llavors a La Vega Cauca, a la pre audiència del Tribunal Permanent dels Pobles realitzada al Páramo de Sumapaz, entre altres).

Les circumstàncies polítiques i militars agreujades per l'avenç dels interessos d'empreses transnacionals, que són els interessos que aprofundeixen la guerra contra el poble a Colòmbia, ens porten a prendre la determinació de fer públic el rebuig radical i la ruptura

de qualsevol vincle amb l'Estat corporatiu i el règim feixista que s'ha consolidat avui a Colòmbia, règim que mai ha pogut ni podrà garantir la integritat de la vida dels nostres pobles. La dignitat de la Vida és el mapa de la rebel·lia popular.

Tal com és de coneixement públic, caps visibles d'aquest règim, són, no tan sols paramilitars reconeguts, sinó clars exponents del feixisme com Álvaro Uribe Vélez i el seu vicepresident Francisco Santos, els qui impulsen a sang i foc el corporativisme feixista, el qual esdevé amenaçant sobre tot el continent; aquests personatges agencien els interessos d'empreses transnacionals, reben el recolzament il·limitat de l'imperialisme i de governs de dreta, i sobre l'assassinat sistemàtic que el règim feixista ordena executar contra camperols, obrers i demés sectors populars indefensos, declara la militarització dels territoris prèviament assolats pels seus esquadrons de la mort. A través del règim feixista el capitalisme elabora les més sinistres relacions socials d'explotació i de barbàrie pel sotmetiment dels pobles.

El règim feixista, prevalgut d'una legalitat amb la qual pretén amortallar la memòria, la història, la validesa i vigència de la política popular i de les seves formes organitzatives i de lluita, no s'aturarà, com mai ho ha fet, en produir interpretacions, declaracions i notícies sobre la barbàrie que el mateix règim feixista executa sobre els nostres pobles, i amb les quals pretén ocultar allò inocultable: el caràcter criminal del règim i la impossibilitat, en el marc de les seves institucions i polítiques, de que els pobles puguin esperar cap forma de justícia, ni treva en aquesta guerra que l'imperialisme ja fa moltes dècades ens ha declarat. El mantell jurídic polític atestat de lleis amb les quals el règim pretén mantenir el discurs dels drets, mentre augmenta els seus exèrcits i tot el seu aparell de guerra per executar la repressió en contra dels pobles, ens ha de dur a recordar allò ja plantejat per Marx: davant de drets iguals i contraris, guanya la força (cita de memòria).

Els milions de desterrats, els milers de desapareguts, els milers i milers d'assassinats, els milions de nenes i de nens, d'homes i dones desposseïdes, desarrelades i llançades a la misèria, no requerim d'interpretacions provinents del mateix règim feixista que ens assassina, ens desterra, ens desapareix. Com si les interpretacions del règim, les seves declaracions i notícies, o les seves lleis i decrets, ens tornessin la terra concentrada sota el latifundi a sang i foc en mans de terratinents i empreses transnacionals, i podessin esborrar l'horror i el dolor que continuen semblant en el cor dels nostres fills. Al dolor no li censen les estadístiques, el terror no es tabula en les enquestes, la por no compta en el balanç dels bancs, tot i que la mort a Colòmbia és i ha estat sempre una mercaderia que es cotitza a la borsa de valors.

L'assassinat dels Regidors María Fanny Torres i Fernando Morales a el Páramo de Sumapaz el 19 d'octubre de 2009, és tan sols un dels últims fets que ens porta a fer pública aquesta declaració, empesos per la imminència de la mort, en la qual s'atrinxeren els interessos de poderoses empreses transnacionals. Aquests assassinats fan part d'una de les variants dels denominats pel mateix règim de la "seguretat democràtica" com a "falsos positius"; com és conegut, amb els denominats "falsos positius" s'ha anat donant mort de forma sistemàtica a joves duts amb enganys per les forces militars a regions distants de les seves humils llars, per procedir, no tan sols a assassinar-los, sinó a vestir-los amb roba militar i col·locar-los armes per presentar-los com a "guerrillers morts en combat". No es va afanyar tan el règim feixista per decretar la construcció d'un quarter de policia al erm de Sumapaz, on es compten ja quasi quatre militars per habitant, quan va assassinar el 18 de març de 2005 a la vereda Capitolio a través del seu propi exèrcit als joves Javier i Wilder Cubillos Torres, i a Heriberto Delgado Morales per decretar, com ara

ho fa prenent com a disculpa els crims que executa i la responsabilitat dels quals pretén ocultar, la remilitarització de l'erm, aquest mateix erm entregat ja sota la firma d'un "canvi de deute extern per naturalesa" a transnacionals com Monsanto, Coca Cola i la USAID. Totes aquestes transnacionals duen posada la màscara del conservacionisme, però els seus interessos no deixen per això de ser els interessos privats d'aquestes poderoses i brutals empreses i institucions transnacionals.

Quan la Càmera de Representants dels Estats Units va aprovar de forma unànime la resolució HR 4654 per la qual es va reautoritzar la Llei de Conservació de Boscos Tropicals (TFCA) de 1998, i en raó de al qual es va firmar l'Acta de Conservació Forestal (2004), més coneguda com "canvi de deute extern per naturalesa", el destí de molts pobles a Colòmbia va quedar atrapat de la forma més brutal en els grillons de la policia colonialista. El Páramo de Sumapaz, inclús temps després sota aquesta resolució ianqui com el corredor Sumapaz-Tinigua, ha hagut de viure, més que sota una manta de desinformació sobre la realitat del "canvi", sota la làpida del silenci. El denominat "canvi de deute extern per naturalesa" es fonamenta en "els principis implementats per George Bush [pare] a través d'Enterprise for the Americans Initiative (EIA)", que obre els règims d'inversió al capital privat. En aquest "canvi", que es regeix per les lleis de l'Estat de Nova York i la versió oficial del qual és la versió en anglès, hi ha la ONG Conservació Internacional amb les seves empreses transnacionals que la financien, la WWF, TNC, el govern de Colòmbia i l'agència de "cooperació" del govern dels Estats Units USAID, la mateixa que ha estat assenyalada per Noam Chomsky com al màscara de la CIA, i que ha comptat amb personatges promotors de la tortura, el crim i la desaparició forçada com Dan Mitrione al con sud del continent.

El silenci que s'ha mantingut des de les diferents instàncies governamentals davant l'existència d'aquest "canvi", és el mateix silenci de la brutalitat

El silenci que s'ha mantingut des de les diferents instàncies governamentals davant l'existència d'aquest "canvi", és el mateix silenci de la brutalitat de les morts amb les quals l'Estat pretén justificar allò injustificable: l'entrega dels territoris assegurats pels seus esquadrons de la mort per l'explotació dels recursos per a satisfacció dels interessos del corporativisme transnacional. Aquesta és la causa dels assassinats, del desplaçament, del terror que es viu a l'erm de Sumapaz i a tota Colòmbia. L'objectiu del terror és l'entrega dels recursos naturals, especialment el control de l'aigua pel corporativisme de les empreses transnacionals.

L'exèrcit a Colòmbia és un exèrcit d'ocupació en una guerra total contra el poble; els generals d'aquesta guerra llueixen com a insignes les marques corporatives d'empreses i ONG transnacionals com al ja mencionada Conservació Internacional. Aquesta ONG ha estat cridada en ben documentades investigacions com el cavall de Troia de les transnacionals.

Els últims successos de mort a l'erm de Sumapaz han tingut com a preàmbul a Colòmbia l'augment en un (300%) tres-cents per cent del pressupost de guerra, el qual va passar de 1.1 bilions de pesos a 3,4 bilions per l'any 2008, com també l'anunci del president Obama dels nous recursos pel Pla Colòmbia (amb els seus desplaçats, les seves fosses comunes, els seus paramilitars, els seus megaprojectes, etc.), i es donen en el context de la implementació de set bases per la intervenció nacional i continental directa per forces d'ocupació nord-americanes. L'escalada militarista, com pot veure's, es va materialitzant sense que escandalitzi a certa comunitat internacional que resulta beneficiada amb l'acumulació de dividendes que l'economia corporativa els fa possibles. El quarter de

policia al Páramo de Sumapaz és part d'aquest context d'ofensiva de les empreses transnacionals per materialitzar el desterrament dels pobles camperols mitjançant l'aprofundiment de la guerra i la privatització dels recursos.

El silenci davant d'acords com el mencionat del “canvi de deute extern per naturalesa”, es veu reforçat al no establir-se amb claredat la relació entre guerra i expropiació, entre guerra i ocupació neocolonial imperialista dels territoris camperols per les empreses transnacionals i agències de “cooperació” com la USAID, o de transnacionals mediambientalistes com Conservació Internacional.

En aquests temps de guerra, em pregunto: Què pot significar aquesta declaració pel nostre fill de set anys, fotografiat pels esquadrons de la mort del règim feixista mentre els nostres noms han estat escrits a les llistes dels condemnats i les morts s'han anat succeint sobre l'ofegat terror dels assassinats, perseguits per aquests mercenaris que executen la política estatal de l'extermini, acorralats a més per la oportunitat que brinden aquestes situacions als legionaris del règim per fer el seu banquet amb les desgràcies dels perseguits? Què pot significar aquesta declaració davant la brutalitat d'un Estat que per garantir el creixement dels ja varis milions de desplaçats, de les desenes de milions de desposseïts, dels milers i milers de desapareguts, dels milers de nens i nenes llançades als carrers d'aquesta aberrant democràcia, continua la seva ofensiva de mort amb més bases militars, amb més torturadors ianquis, amb més mercenaris invasors? Què pot significar aquesta declaració davant tan descomunal organització econòmica-militar i mediàtica del crim?

Escrivim com des d'una tomba en un país sembrat de fosses comuns. La pàtria de la que ens parlen les oligarquies ha estat feta amb la terra ensagnada dels cementiris. A les mortuòries fronteres d'aquesta pàtria creixen filats vertiginosos, punyals que esquarteren sota la pulcritud de les banderes els crits aterrats dels pobles. Sobre aquesta terra desolada no només ressonen els canons sinó les veus dels assassins parlant en nom de la democràcia, de la llibertat, de la justícia, del creixement econòmic, de la seguretat dels inversionistes, del Producte Intern Brut, de les cadenes productives, dels serveis ambientals, de l'ecoturisme, de la seguretat democràtica. Sota de tot això, la mort executa el sistemàtic inventari de la vida dels pobles.

En temps de guerra, a on van les nostres paraules, els nostres gestos, les nostres accions? Quin aire respiren els nostres fills, quin mutilat pervenir acompanya els seus primers passos?

De la nostra casa van mutilar la taula on compartíem el pa, arrancaren la veu i els jocs del nostre fill dels seus amplis corredors, destrossaren la tendresa dels seus gestos amb els que cuidava als seus conills, desenvoluparen el fum que sortia de la cuina on preparàvem els aliments que havíem cultivat, destrossaren el fullatge dels somnis on es posava el matí per saludar amb el sol a través de les nostres finestres. Allí van quedar les llavors que Carmenza germinava amb la bondat generosa de les seves esperances quotidianes. El germinador, construït per nosaltres mateixos amb tan d'esforç, ja haurà estat envaït per l'herba. És d'aquesta manera que hem après que en temps de guerra, la nostra vida quotidiana és el primer assassinat.

Sobre el mapa de les nostres mans, aquestes mans on guardem la memòria clandestina de la terra, Danielito aixeca el seu arc d'iris i camina per aquests carrers estranys camí de l'escola. Allà va quedar la seva terra, els vasos buits del iogurt que ell portava de retorn a casa per posar les llavors, i els dibuixos que va fer amb la seva mare a la paret del

galliner. Jo no sé si d'aquesta manera es moren els dibuixos, i si els llapis també tenen records. Però ja no dibuixen els seus passos en el pentagrama de la sàvia per l'hort. El tanc del caldo microbià ja sense aire també haurà mort. Ningú haurà compostat per alimentar als cucs. I ja no hi haurà producció d'humus, i l'herba haurà ofegar al romaní i a la menta. Carmenza continua militant en el seu profund amor per tots els nostres somnis. En l'ànima li dolent tantes pàgines que els mercenaris del terror han mutilat. Però segueix dibuixant un territori mentre li dol que ens dolgui aquesta tristor.

És evident que la nostra vida quotidiana és l'objectiu immediat de la guerra imperialista; en la seva destrucció l'imperi construeix el seu principi; amb la mort de la nostra vida quotidiana fa el seu decoro la colla dels assassins. Com entendre aquesta barbàrie?

Recordo que en el mes de desembre de l'any 2003 la transnacional Syngenta va publicar un mapa que incloïa territoris de Brasil, Argentina, Uruguai, Paraguai i Bolívia. El mapa, traçat per aquesta empresa transnacional aliada de Monsanto pel que fa a llavors genèticament modificades, va ser presentat sota el títol "la república unida de la soja". En la mateixa publicitat a més es llegia, que "la soja no coneix fronteres". Dades de 2004 citades al llibre *Estamos rodeados: agronegocios, Derechos Humanos y migraciones*, presenta xifres de 16 milions d'hectàrees a Argentina, 21 milions d'hectàrees a Brasil, 2 milions a Paraguai, 632 mil a Bolívia i a l'Uruguai, amb xifres de 2006/2007, 366 mil hectàrees. Imposada la llavor transgènica de la soja, l'expulsió de les llavors i de la producció camperola es materialitza en milions i milions d'hectàrees expropiades als camperols i concentrades en mans de latifundistes i empreses transnacionals. Aixafades pels interessos de les empreses transnacionals, els territoris dels pobles veuen desaparèixer l'aigua, els animals, la vida que havia teixit a través de milions d'anys la seva presència en aquests territoris. El món desapareix i rere seu el llenguatge que el nombrava, per donar pas, de forma brutal, al món creat per les empreses transnacionals.

La soja transgènica no és una cosa, sinó una relació social. Una relació social d'expropiació i d'explotació: és capital. Un monocultiu que traça les seves fronteres desbordant sobiranes de països de fet inexistents, una varietat transgènica de soja que determina que tots els demés éssers vius han de ser expulsats d'aquests territoris, una tecnologia que inclou l'ús a gran escala d'agrotòxics, un monocultiu i una tecnologia que determinen la concentració de la terra, la sistemàtica destrucció massiva dels pobles camperols mitjançant el desplaçament, la mort, el terror planificat, la mort de les llavors natives i de la biodiversitat alimentària. Ja es té una República Unida de la Soja amb Syngenta; ja es tenen repúbliques banana sota el govern de la Chiquita Brands, amb els seus cops d'estat, els seus fusells paramilitars, la seva OEA atorgant-li el premi per "consciència ciutadana" i "lluita contra la pobresa", amb subsidis estatal-paramilitars de l'Agro Ingreso Seguro AIS atorgats als mateixos criminals pel govern d'Uribe Vélez i amb la garantia de les bases ianquis. El que sabem és que cada transnacional té el seu mapa, la seva república, el seu govern i el seu Estat corporatiu, el seu escenari de mort, la seva banda de mercenaris, la seva marca corporativa, la seva cadena productiva. Altres transnacionals tenen mapes de repúbliques amb noms més suggestius, tan suggestius que a vegades succeeix que a la soja l'acaben aclamant a la casa del penjat, o la cadena a la barraca de l'esclau: aquests mapes s'anomenen Canvis de Deute Extern per Naturalesa, Cadenes Productives, Corredors MIDAS, Laboratoris de Pau, concessions mineres com les innumerables de la Anglo Gold Ashanti, etc. La prosperitat econòmica, la seguretat jurídica i l'estabilitat política de la que ens parlen tots aquests "ciutadans corporatius", com agrada anomenar-los a les Nacions Unides, és un etcètera sagnant. Les bases militars dels Estats Units "l'acord" de les quals s'acaba de firmar aquest 30 d'octubre de 2009, només venen a coronar aquesta annexió econòmica-militar

desenfrenada que ja fa dècades han iniciat les empreses transnacionals. El seu objectiu no és un tros de territori, és, com ho ha traçat políticament l'imperialisme al Document Santa Fe IV, els recursos naturals del continent, que són, com allí mateix ho diu, un problema de la seguretat nacional dels Estats Units. La guerra a Colòmbia és la guerra de l'imperialisme contra els pobles del continent.

Aquesta trama de relacions dels interessos imperialistes és tan diversa que es pot trobar a la Chiquita Brands, no ja condecorada per la OEA amb el Premi del Ciutadà Corporatiu de les Amèriques, sinó en projectes mediambientalistes junt a l'Agència de Cooperació Alemanya (GTZ) i la Rainforest Alliance; aquesta última certifica les bondats mediambientals de les finques de la Chiquita Brands. Els tres mil fusells AK47 i els cinc milions de cartutxos ho garanteixen. Els recursos naturals són, d'aquesta manera clara i contundent, un problema de la seguretat nacional dels Estats Units.

Els països, simples referents il·lusoris per l'exercici de suposades sobirania nacional, semblen ignorar aquesta vella geografia on els governs són els governs de les transnacionals, els exèrcits són els exèrcits de les transnacionals, la legislació és la legislació corporativa, els desplaçats són els pobles camperols, la terra arrabassada és la terra que s'arrabassa als camperols, els morts són els morts d'aquests pobles que deambulen des de sempre per països que ja no existeixen.

Sobre les terres d'aquests mapes és el dolor el que ja no pot ni narrar-se. Cada paraula amb la que en moltes ocasions s'intenta anomenar totes aquestes formes del terror té sota de sí dolors la majoria de les vegades inimaginables, terrors i morts sofertes que les paraules comuns i corrents no assoleixen a nomenar. Els victimaris, moltes vegades, tallen el coll de les víctimes en un macabre intent per callar els seus crits: la democràcia a Colòmbia és aquesta ganivetada que pretén amordassar al dolor, és la mort que pretén amordassar la memòria, és la por que pretén amordassar els girons de les paraules que ens queden. Sobre aquest escenari d'escorxador, tan les empreses transnacionals com els gremis econòmics i l'Estat pretenen fer una societat que no és altra cosa que una gran organització corporativa del crim: la creació d'un règim feixista.

Amb la vida quotidiana destrossada, privats violentament del poder de la producció camperola, el referent polític i pràctic que s'imposa als pobles des de les transnacionals és el poder de les cadenes productives, el monopoli imperialista de la Vida, la producció massiva i planificada de la mort. El símbol del feixisme és un farcell de troncs iguals i una destal, lligats per cintes de cuir rogenc. A què fa referència aquesta igualtat simbolitzada pel feixisme amb els troncs iguals fortament lligats? A què fa referència la destal que està lligada junt a ells?

Tan Benito Mussolini al llibre *L'Estat Corporatiu*, com Giuseppe Bottai al llibre *La organització corporativa de l'Estat* (1941: 23,28), tracen de forma reiterada la política feixista de la conciliació de classes com a aspecte fonamental del corporativisme. El corporativisme, anomenat com a feixisme per llei sota el règim de Mussolini, significa fer-se carn dels interessos imperialistes per defensar-los com a propis i, com ho determina la llei de cadenes productives a Colòmbia “enlloc de confrontar-se es coordinen” els pobles amb els terratinents i amb les empreses transnacionals, havent de posar les organitzacions populars al servei de les cadenes productives a les seves pròpies “organitzacions i estratègies”. La conciliació de classes és, en realitat, el sotmetiment absolut dels pobles a les disciplines de l'explotació capitalista en el marc d'aquesta desenfrenada repressió; el control de la producció per les transnacionals i els gremis econòmics passa pels escenaris de la guerra; aquest sotmetiment als dissenys de

l'explotació Benito Mussolini ho va anomenar la integració vertical; la integració vertical és fonamental en la política de les corporacions feixistes, corporacions que avui es denominen cadenes productives (Llei 811 de 2003). Aquesta política de la integració vertical ja va aparèixer en la resolució 1516 de 2005 de l'Institut Colombià de Desenvolupament Rural INCODER per a poblacions afrodescendents. Aquesta resolució en el seu primer article traça la política de la submissió legal de les poblacions afrodescendents a l'explotació capitalista, sotmetiment que s'expressa com el "control de productors verticalment integrats"; aquesta política corporativa del feixisme reapareix a Sumapaz expressada com "la visió vertical de la integració de la base productiva d'un territori". El batalló d'alta muntanya i l'accionar paramilitar garanteixen la materialització d'aquesta "visió vertical de la integració" en aquesta zona en mans del corporativisme transnacional. Aquesta és la realitat de la conciliació de classes. Lluitar contra aquest entramat polític del feixisme ens ha fet objecte de l'accionar militar paramilitar de l'Estat i de les seves institucions conservacionistes, polítiques, governamentals.

La igualtat com a conciliació de classes a Colòmbia ha estat proclamada a través de les cadenes productives pel feixisme per coronar la creuada de barbàrie de la dreta feixista que ha concentrat la terra, desplaçat a milions de famílies, desaparegut a milers de persones, i llançat sobre tot el territori dels pobles la tempesta de la guerra per consolidar les polítiques corporatives. La igualtat sota el poder de la dreta, que simbolitza el poder de vida i mort que exerceix el feixisme de forma quotidiana sobre la vida dels pobles, és la igualtat de l'esclau amb l'amo: la dreta és el llenguatge quotidià dels amos per dirigir-se als seus esclaus.

El corporativisme aspira a supplantar sota la pedagogia de la dreta a la solidaritat obrera i popular, a les pràctiques de solidaritat entre els pobles de la Nostra Amèrica, per la conciliació de classes, per la "coordinació", com diu la llei de cadenes productives, dels diferents factors de la producció. La solidaritat popular és l'essència de la memòria dels pobles que lluiten units contra el corporativisme feixista.

Les corporacions feixistes o cadenes productives tenen tres característiques bàsiques:

1. Imposen la conciliació de classes (Mussolini parla del caràcter conciliador de les corporacions feixistes). En un altre moment Mussolini planteja "la conciliació dels interessos oposats dels patrons i dels treballadors, i la seva subordinació als interessos superiors de la producció".
2. S'imposa una cadena per producte o grup de productes (Llei 811); els qui governen la cadena controlen des de la sembra fins la venda del producte consumidor final;
3. Les cadenes tenen un caràcter consultiu segons el mateix Estat; en altres paraules, els gremis econòmics i les transnacionals es consulten a sí mateixes (a part de que legislen).

Per quins pobles si han de matar les nostres llavors? Per quins camperols si han de matar els nostres aliments? Per què el llenguatge de la terra si han de matar les nostres més entranyables esperances? El corporativisme és una política que no tan sols ha arribat al Páramo de Sumapaz o al Macizo Colombiano. És una política que recorre, amb els abanderats del terror com a avantguarda, a tot el continent.

Sense llavors, què anomenaran les nostres paraules? Si anomenem el sol, no estarem anomenant la brillantor metàl·lica dels filats que fereix amb els seus raigs la tristesa de les nostres mirades? Enlloc de l'aigua anomenarem la Coca Cola que mata la vida dels

pobles, i per això pot matar impunement als treballadors? Si anomenem la democràcia, no estarem anomenant els designis de les empreses transnacionals que legislen a cada país (si és que existeixen), com ho fa la Chiquita Brands, o transnacionals com la Anglo Gold Ashanti?

Som insurgents per empunyar la nostra vida quotidiana, per defensar la taula on compartíem el pa, l'horta on sembràvem amb la meua petita família algunes hortalisses, la terra on aixecarem un corral per a gallines, o aquell tanc que aixecarem amb Carmenza per la producció de caldo microbià?

Per què acudir amb aquesta situació a les instàncies de l'Estat, si això és el resultat, més enllà d'una política d'Estat, d'una política transnacional? És que no és el mateix règim el qui brinda "protecció" amb la seva policia política (DAS) a algunes persones amenaçades, el mateix que elabora llistats per assassinar de forma sistemàtica a sindicalistes, a camperols, a joves desocupats, a estudiants, a mares de família? Aquesta policia política no ha tingut directors que li han donat cursos als paramilitars, entregant llargs llistats de les seves víctimes als seus propis esquadrons paramilitars, assassinant i desapareixent a homes, a dones, a nenes i nens? Hem de preguntar-li al règim feixista què ha de fer un pare o una mare per defensar als seus fills? Hem de preguntar-li al règim feixista quines maneres reconeix com a legals per defensar-nos dels interessos econòmics i polítics que ara aprofundeixen els seus plans de guerra contra la vida quotidiana dels pobles? Hem de reconèixer com a legal i com a legítim al règim feixista?

La tragèdia sembla que ja no tingui nom. És que ha deixat de tenir rostre, camisa coneguda? Han parcel·lat la nostra angoixa, i hem acceptat que el mateix règim ens classifiqui com a víctimes sota les diverses modalitats del terror? Ernesto Sábato deia, ja ancià, parlant d'un amic: "Però l'enfrontament amb aquell horror, fet de la crueltat d'uns i de la indiferència d'altres, acabà trencant la seva admirable composició". Tots ens enfrontem a l'horror, però alguns, i no comprenc per què, s'han col·locat, com va escriure Malcolm X, unes lents de color de rosa.

Per defensar la dignitat de la nostra vida quotidiana ens anomenen terroristes. No ho escriuen així en els seus diaris, no ho publiquen així en les seves revistes: ho murmuren justificant la nostra mort, passant per damunt dels nostres fills, lapidant les nostres paraules. Aquest dolor de ser fruit i aquesta alegria de ser ocell sembla que a molts ha deixat d'importar-los. La massificació del terror ho està aconseguint?

Recordo uns versos del poeta León Felipe: "Ara que la justícia val menys que l'orina dels gossos".

Què li puc dir avui al meu fill del què és la justícia?

El temps, innombrable, ara és el recollidor de la por i de la gana. La justícia dels de sota, sense força, no podrà castigar als que han traçat, des de dalt, les polítiques del crim. Qui li fa justícia a la memòria dels desapareguts? Qui li fa justícia als milions de nens desplaçats a Colòmbia gràcies al mode d'acumulació capitalista? Qui li fa justícia als milions de desterrats?

Ja fa varis mesos tinc en la memòria una frase de Mayakowsky; estava en un cartell que havia enganxat a la paret quan era jove, pels temps del cop militar a Xile, al 1973. Recordo que deia: "Digueu-li a les meves germanes Edna i Ariadna que ja no tinc on amagar-me". Mentrestant, Pinochet ha mort de vell, Obama ha rebut el premi nobel de la

pau, Uribe ha estat galardonat amb un premi de pau a Espanya, Colòmbia és amb prou feines un nom per evocar la frenètica activitat de les destrals de la barbàrie imperialista sobre els mapes de les repúbliques que ostenten com a símbols patris la marca corporativa de les transnacionals.

Fill meu, companya d'aquestes velles paraules, pobles de la Nostra Amèrica: perdoneu-me. Potser sigui aquest, com va dir Ernesto Sábato, un pacte entre derrotats. Fa uns anys li vaig escriure a la meva esposa en una carta: "En cada batalla sempre em vaig apuntar a la derrota, i he tingut tanta sort que només em queda aquesta flor". Potser sigui aquesta, camarades del fang i de l'aigua, companya que teixeix les nervadures de la meua veu, la única arma que he tingut sempre. Potser sigui tan i sigui tan poc, que aquí anem de nou com un vell atrotinat, amb els noms oblidats dels oblidats, amb els derrotats de sempre, amb les heroïnes i els herois de la dignitat la més de les vegades anònimes, amb les paraules dels que mai hem tingut veu.

En consideració al que fins aquí he exposat,

Declaro:

Reiterar la nostra rebel·lia i el nostre compromís en la lluita popular contra l'Estat corporatiu, contra les institucions del règim feixista, contra les seves polítiques i les seves pràctiques terroristes a Colòmbia.

Continuar les nostres tasques junt a les organitzacions populars per la sobirania alimentària, en defensa de les llavors pròpies, de la terra i els territoris dels pobles, de l'aigua i de la vida en general, i de les seves pròpies formes de producció, d'intercanvi, d'educació, de justícia i de govern.

Reconèixer-nos en les formes d'organització i mètodes de lluita forjats pels mateixos pobles a través de les seves històries de lluita i resistència, en contraposició antagònica amb la repressió jurídic-política i militar amb la qual, a través de lleis i decrets i dels seus exèrcits, el règim pretén il·legitimar el deure dels pobles de combatre la tirania, de donar-se les seves pròpies formes d'organització, i d'estructurar les seves pròpies formes de lluita. Bé ho ha dit l'escriptor José María Vargas Vila: La tirania, que mata tots els drets, no cria sinó un deure: el de combatre-la.

Sol·licitar als pobles de la Nostra Amèrica, a les seves organitzacions i governs, i als membres de l'Aliança Bolivariana dels Pobles de la Nostra Amèrica ALBA, la solidaritat per poder assentar-nos per fora del territori colombià, en especial per la protecció del nostre fill, i continuar desenvolupant el nostre treball productiu per la sustentació familiar i el desenvolupament de les nostres vides en condicions mínimes de seguretat i dignitat, al no poder tornar a Colòmbia amb les condicions actuals de persecució.

Reiterar el nostre compromís amb les organitzacions populars amb les quals durant molts anys hem treballat en defensa dels interessos populars, sense articulacions amb instàncies institucionals, polítiques, ni operatives amb l'Estat corporatiu i el seu règim feixista.